

LA LLUITA

En morir el pare, ell no va ser l'hereu de les terres riques de conreu, i va haver de fer-se a la mar per poder alimentar el seu fill. Cada dia buscava aquell peix que tant li costava de pescar i, més en dies de maregassa. Tot i que la vida no li ho va posar fàcil, la nostàlgia feia que la ment activés mecanismes de defensa davant les adversitats del moment. Quan va despertar-se d'aquell somni, va adonar-se que era estirat al llit de l'hospital i que l'enyor de sentir l'olor a mar, l'escoltar el bram de les onades colpejant les roques, l'estar assegut a la sorra humida de la platja, van fer que somiés en l'últim passeig pels indrets que el van veure lluitar per sobreviure, tal i com estava fent fins ara.

ESTHER COSTA BERNABEU